Ἑλλάς. Γιατί λοιπὸν καὶ κατὰ τῆς Σανιδοκρατουμένης νὰ μὴν ἀντιταχθῇ ἡ Σανιδομάχος;

Γιατί κατὰ τῆς Ἑλλάδος τοῦ κομματισμοῦ, τοῦ βαζιβουζουκισμοῦ, τοῦ δημοκοπισμοῦ, τοῦ ἅρπαξε νὰ φᾷς καὶ κλέψε νἄχῃς, νὰ μὴν ἀντιταχθῇ ἡ Ἑλλὰς τῆς Ἐργασίας, τῆς Εὐσυνειδησίας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Λογικῆς;

Ἀρχηγός μᾶς χρειάζεται καὶ ἀρχηγός μας φυσικὸς εἶνε ὁ Βασιλεύς: Ἂς τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Σανιδομάχου Ἑλλάδος, ἂς κτυπήσῃ κατακέφαλα τὴν τρικέφαλη δημοκοπία, ἂς ἀπαιτήσῃ τὴν μὲ ἔργα κι' ὄχι μὲ προεκλογικοὺς φαμφαρονισμοὺς, πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, καὶ θὰ συγκεντρώσῃ ὅλα τἀγαθὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ πλευρόν Του.

Κι' εὐτυχῶς ἔμειναν ἀκόμη στὸν τόπον ἀγαθὰ στοιχεῖα, ὅσο καὶ ἂν ἀγωνίζεται νὰ τὰ ἐξαχρειώσῃ ὅλα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἡ Πολιτική.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΟΥ

Ὑπὸ τοὺς θόλους μιᾶς Ἀθηναϊκῆς ἐκκλησίας, χωὶς τὴν νύχτα, μέσα στὸν συνωστισμὸν τὸν ἀποπνικτικὸν καὶ στὴν ρεσάδειαν τὴν ἐπιθετικὴν καὶ ζέουσαν, ἀνεφοβόλησα μίαν αἴρεσιν νέαν τῆς θρησκείας μας. Ἀνέψωσα ἕνα ἄλλον ναόν, ἀληθινὴν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος κατοικίαν, καὶ τὸν ναὸν αὐτὸν τὸν οἰκοδόμησα ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς θόλους τῆς ἐκκλησίας, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ καμπάνες ἀπαισίως ἐθόρυβοῦσαν καὶ οἱ ψαλτάδες ὠρύοντο.

Κ' ἔπειτα ἕνα ναὸν ἀπεριττον καὶ κατάλευκον καὶ τὸν ὀνόμασα ναὸν τοῦ Πνεύματος, τῆς Μεταμορφώσεως ναόν. Κ' ἐκεῖ μέσα, ἐπὶ τοῖς ζωοῖς θόλοις του, τὴν αἴρεσίν μου ἐγκαθίδρυσα. Αἴρεσιν ποῦ νὰ μὴ κεύγῃ οὔτε γραμμὴ ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αἴρεσιν ποῦ ἂν ἤθελε ὁ Μητροπολίτης μας, ἂν ἤθελαν οἱ Ὑπουργοί μας, ἂν ἤθελαν οἱ ἄρχοντές μας, ἠμπορεῖ νὰ τὴν κάνουν θρησκείαν μας καὶ τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν, ὅπως γίνεται σήμερα, νὰ τὴν ρίξουν στὴν τάξιν τῶν ἐπιβλαβῶν αἱρέσεων.

Ἤθελα μιὰ Ἐκκλησία, ἔτσι φτειασμένη, ποῦ ὅταν μπαίνεις μέσα, νὰ βλέπουμε μόνον τὸν Θεόν.

Τὰ κῶτα της νἆνε μετρημένα κ' ἡ ἐκκλησία ὅλη βυθισμένη σ' ἕνα ἡμίφως γλυκύτατο. Οἱ γυναῖκες νἆνε κλεισμένες μέσα σ' ἕνα γυναικωνίτη, ὥστε οὔτε νὰ τὶς βλέπῃς, οὔτε νὰ τὶς ἀκούσῃς. Ἡ λειτουργία νὰ διεξάγεται χαμηλοφώνως ἀπὸ τοὺς ψαλτάδες καὶ τοὺς ἱερεῖς. Ἐπιτρόπους νὰ μὴν ἔχῃ ἡ ἐκκλησία ἐκείνη καὶ δίακοι νὰ μὴ περιφέρωνται λόγοι ἀπὸ τοῦ ἀμβώνος νὰ μὴν ἐκφωνοῦνται καὶ ψίθυρος νὰ μὴν ἀκούεται. Εἶναι κρυοῦ ἐνός κ' ἔχεις βίχα; Νὰ μὴ σοῦ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος. Φταρνίζεσαι; Ἔγω ἀμέσως! Σκλαβώνεσαι σιγομιλῶν; Ἀπὸ τὸ γιαπί καὶ δρόμο!

Νὰ εἶνε ἔτσι χωρισμένη ἡ ἐκκλησία αὐτή, ὥστε ἀπὸ τὴν θέσι σου νὰ μὴν ἠμπορῇς νὰ βλέπῃς οὔτε τοὺς ἱερεῖς, οὔτε τοὺς ψαλτάδες. Οἱ καμπάνες νὰ βουβαίνωνται κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἀπὸ τὸν χωρὸν τὸν ἀθέατον νἀκούσθεται εὐῳδία λιβάνου ἐκλεκτοῦ ἀναπαυομένου μὲ ἄλλα ὑπερκόσμια ἀρώματα.

Μόλις ἀρχίζῃ ἡ λειτουργία, νὰ κλείουν οἱ πόρτες τῆς ἐκκλησίας καὶ νἀνοίγουν μόνον σὰν τελειώσῃ.

Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ θὰ εἶνε ὁ ἐπάνεμος τῆς κλυδωνιζομένης ψυχῆς λιμήν. Ὑπὸ τοὺς θόλους της τοὺς λευκοὺς θὰ εὑρίσκῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν λύθην τῶν ἐγκοσμίων ἐλπίδων καὶ στὸ μυστηριῶδες περιβάλλον της θὰ βλέπῃ τὸν Θεόν του, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ὁποίου τὸν ὁπρώχνουν αἱ τριακμίαι τῆς ζωῆς.

Ἐλᾶτε νἀναγείρωμεν τὸν ναὸν αὐτόν, ἀδελφοί μου. Ἐλᾶτε νὰ κτίσωμεν τὸ καταφύγιον αὐτὸ τῆς ψυχῆς. Ἐλᾶτε νὰ ἱδρύσωμεν τὸ θυσιαστήριον αὐτὸ τῆς λύθης, τὸν ὑπέρχρυσον αὐτὸν Παράδεισον, τὴν ἀληθινὴν αὐτὴν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος κατοικίαν.

Ὅλοι τὴν αἰσθανόμεθα τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὴν ἔλλειψιν. Ὅλοι. Καὶ τὸν ἀναζητοῦμεν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὑρίσκομεν.

Τὸν Θεὸν δὲν τὸν βρῆκε ὁ Μεγὰ στοὺς σημερινοὺς ναοὺς καὶ ὅλοι αἰσθανόμεθα στὴν ψυχή τὴν κενότητα, ποῦ αἰσθάνθηκε ἐπάνω στὴς παγερὴς πλάνας τῆς ἐκκλησίας ὁ σίκτιρός αὐτὸς ἥρως τοῦ Ζολᾶ.

Σᾶς τὸ λέγω, ἀδελφοί μου. Μὲ τὴν αἵρεσιν αὐτήν, ἀφεθεῖς πειὰ δὲν θὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, ἀφοῦ ὅλοι ἔχομεν ἀνάγκην ἑνὸς Θεοῦ, καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν ἐκεῖ μέσα θὰ τὸν εὑρίσκωμεν!...

Ο κ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Στὸν Ἐσταυρωμένο

Κ' ἐγὼ κρυφός Σου μαθητὴς γονατισμένος στέκω
Κι' ἀντίκρυ Σου τὸ ἀκάνθινο στεφάνι μου ἀγροπλέκω.
Καὶ τὸ φορῶ 'στὸ μέτωπο κ' αἱματωμένη κλίνω
Τὴν κεφαλὴ στενάζοντας καὶ δάκρυα τόσα χύνω,
Ποῦ ὁ Γολγοθᾶς πλημμύρισε καὶ θαλασσοδαρμένο
Ἕνα βραχάκι ἀπόμεινε μ' ἐμὲ νηστιγισμένο ...
Τότε τὰ χέρια μου ἁπλώσα... μ' ἀπ' τὸ Σταυρό Σου ἐπάνω
Τὴν Πλάσι Σ ν εὗ' ὁδάκρυτη καὶ τὸ νειρό μου πλάνω!

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ

Μὲ ἀπορίαν καὶ μὲ κάποιον φόβον μάλιστα εἴδαμε στὴν συναδελφον «Νέον Ἔθνος» τῆς Κύπρου νὰ τιτλοφορεῖται ἡ διεθνὴς ἔκθεσις τὴν ὁποίαν διοργανώνουν οἱ διάφοροι κ. κ. Πίγκ εἰς τὸ Ζάππειον, ὡς «Διεθνὴς ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἔκθεσις Ἀθηνῶν».

Τὸ ἄρθρον ἔχει ἀποσταλῆ ἕτοιμον ἀπ' ἐδῶ, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ στομφῶδες ὕφος του καὶ ἀπὸ τὰς χονδροειδεστάτας ἀνακριβείας ποῦ περιέχει. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καὶ πολὺς κόπος γιὰ νὰ νοιώσῃ κανεὶς ὅτι ἐγράφηκ' ἔτσι γιὰ νἀποπλανήσῃ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὁμογενεῖς καὶ νὰ τοὺς σύρῃ στὴν ἐπιτηδειότατα στηθεῖσαν διεθνῆ παγίδα.

Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ γίνεται λόγος εὐρύτατος καὶ περὶ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἀλτρουϊστικωτάτου σκοποῦ τῶν διοργανωτῶν τῆς Ἐκθέσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ προϊὸν τῶν εἰσπράξεων θὰ τὸ διαθέσουν... ὑπὲρ τῶν Φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων τῆς Πρωτευούσης.

Καὶ διὰ μὲν τὸ τελευταῖον πολὺ μεταχειρισμένο κόλπο, ποῦ ἔπαυσε πειὰ νὰ ἔχῃ πέρασιν, μόνον γελῶμεν. Διὰ τὸ πρῶτον ὅμως, τὴν προστασίαν τῆς Α.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης, φρονοῦμεν πῶς ἔχουμε καθῆκον νἀποκαλύψωμεν εἰς προσεχὲς φύλλον μερικὰ πράγματα, διὰ νἀποδειχθῇ μὲ ποῖον τρόπον παρεπείσθη ἡ Πριγκήπισσα νὰ χορηγήσῃ τὴν προστασίαν Της, καὶ πόσον τώρα εἶνε μετανοημένη.

Φρονοῦμεν ὅτι τὴν πρᾶξίν μας θὰ τὴν ἐπιδοκιμάσουν ὅλ' οἱ Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι δὲν διασκεδάζουν καθόλου νὰ βλέπουν τὸ σεπτὸν ὄνομα τῆς μελλούσης Ἀνάσσης των νὰ περικοσμῇ τὰς Πιγκοειδεῖς ρεκλάμας τῶν ἀξιοτίμων κ.κ. Α. Κορδέλλα et Cie.

Ο ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ὁ καθρέπτης κάθε λαοῦ εἶνε ἡ Ἱστορία του. Ὁ κάθε λαὸς ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία ποῦ γράφουν δι' αὐτὸν ἰδικοί του καὶ ξένοι συγγραφεῖς, σχηματίζει τὴν ἰδέαν του διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ ἐξωτερικόν του ἀπὸ τὸν καθρέπτην. Καὶ ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει πῶς εἶνε τὸ ἐξωτερικόν του, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ὅλην τὴν ὥραν, νὰ κυττάζεται εἰς τὸν καθρέπτην διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔχῃ μαῦρα ἢ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ἴδιον δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ κυττάζεται κάθε ἡμέραν εἰς τὴν Ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἐθνικόν του Ἐγώ. Ἔχει τὴν ἰδέαν του σχηματισμένην.

Ἀλλὰ ἂν δώσετε, εἰς ἕνα ἄνθρωπον μόνον ἕνα καθρέπτην χαλασμένον, μουντζουρωμένον, βέβαια δὲν θὰ εἴξεύρῃ πῶς εἶνε τὸ ἐξωτερικόν του ἀκριβῶς καὶ θὰ νομίζῃ ὅτι ἔχει πρόσωπον εὐλογιασμένον, πρόσωπον πανουκλιασμένον. Τὸ ἴδιον θὰ συμβῇ καὶ διὰ κάθε λαόν, ἐὰν τοῦ δώσετε ἕνα καθρέπτην χαλασμένον, μουντζουρωμένον. Θὰ νομίζῃ τὸ ἐθνικόν του Ἐγὼ εὐλογιασμένον, πανουκλιασμένον. Θὰ ἔχῃ μίαν ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν του θεόστραβον.

Καὶ νὰ ἀπὸ ποῦ, πῶς, ὁ ἰδικός μας λαὸς ἐσχημάτισε τὴν Ἰδέαν του καὶ ἑπομένως φαντάζεσθε τί εἶνε αὐτὸς καὶ τί νομίζει ὅτι εἶνε αὐτός. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία εἰς τὸ σύνολόν της εἶνε κυρίως ἔργον τῶν Εὐρωπαίων. Αὐτοὶ συνέγραψαν καὶ συνεδίασαν καὶ ἐσχολίασαν τὰς μερικὰς ἱστορίας. Ἐσχηματίσθη οὕτω σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν Εὐρώπην, μία Ἑλληνικὴ Ἱστορία—ὄγκος τεράστιος—ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ πολὺ μέρος ἐπήγασαν καὶ αἱ ἰδικαί μας. Ἡ Ἱστορία αὐτή, ἡ ξένη, μὲ χιλίας ριζωμένας καὶ ἀθίκτους ἰδέας, διαπλάττει τὸ πολὺ πνεῦμα τῶν Εὐρωπαίων. Ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουν τὰ πολυειδῆ περὶ ἡμῶν βιβλία, ἐξ αὐτῆς τρέφεται ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς Εὐρωπαϊκὸς τύπος. Ἐξ αὐτῆς εἶνε προκατηλειμένον πᾶν πνεῦμα καὶ πάντων τῶν ἐδῶ ἐρχομένων πολυειδῶν βιβλιογράφων.

Ἐξ αὐτῆς ἐπηρεάζεται κάθε πνεῦμα καὶ Εὐρωπαίων καὶ ἰδικῶν μας ἱστορικῶν. Καὶ ἐκ τῶν βιβλίων, τῶν μελετῶν, τῶν ἄρθρων, τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου, τὰ ὁποῖα ἀπορρέουν ἐξ αὐτῆς, μορφώνουν καὶ οἱ πάμπολοι ἐξ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, τὰς ἰδέας των περὶ Ἑλληνικῆς φυλῆς, Ἑλλάδος, Ἑλληνισμοῦ.

Αἱ τινὲς φωναί, τὰ τινὰ ἔργα τὰ πολεμοῦντα τὰς ἰδέας αὐτὰς εἰς τὴν Εὐρώπην, αἱ τινὲς φωναὶ καὶ τὰ τινὰ ἔργα τὰ πολεμοῦντα τὰς ἰδέας αὐτὰς ἐδῶ, δὲν ἔχουν κανενὸς εἴδους καμμίαν σοβαρὰν ἐπιρροήν· οὔτε ἐπὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πλήθους οὔτε ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μας. Αἱ στραβαὶ ἰδέαι, ἐριζοῦντο εἰς τὰ πνεύματα ἐπὶ τόσον καιρόν, ὥστε τώρα χρειάζεται ἄλλος τόσος καὶ πολὺ περισσότερος διὰ νὰ ξεριζωθοῦν. Διότι ὅσον δύσκολον εἶνε, νὰ ριζοβολήσῃ εἰς ἀνθρώπους πολλοὺς μία Ἰδέα, τόσον ἀπείρως δυσκολώτερον, ἅπαξ ριζωθεῖσα καὶ κατακτήσασα ἔδαφος νὰ ἀποσπασθῇ ὅσον προφανῶς στραβὴ καὶ ἂν εἶνε.

Αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χαστὶ ποῦ λέγει μίαν ἁπλῆν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο καλὸν καθένας νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἔχῃ ἐμπρός του, ὅταν πιάνῃ νὰ διαβάσῃ κάθε ξένον ποῦ λέγει τὰς ἰδέας του δι' ἡμᾶς. Καὶ ἂν ὁ τύπος ἤθελε νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἀπομουρλοσύνης τὴν ὁποίαν ἐκτείνουν καὶ αἱ ἰδέαι τῶν ξένων δι' ἡμᾶς, ἀφοῦ γνωστὸν πῶς χάπτονται αἱ ἰδέαι τῶν ξένων, θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ δίδῃ οὔτε μίαν ξένην ἰδέαν, χωρὶς νὰ τὴν ἀκολουθῇ ἡ σχολίασις καὶ ἡ ἀντιβολὴ τῶν ἀληθῶν πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐδῶ εἰδικῶν εἰς τὰ ἱστορικά, διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μειοῦται τὸ θανατικὸν αὐτό.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ"

δὲν θὰ ἐκδοθῇ τὸ Πάσχα, διότι τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καθιέρωσε, καὶ πολὺ δικαίως, τὴν Ἁγίαν ἡμέραν ὡς ἡμέραν ἀργίας διὰ τοὺς κ.κ. ἐφημεριδοπώλας καὶ ἐκδότας ἐφημερίδων.

Τὸ φύλλον λοιπὸν θὰ ἐκδοθῇ τὴν προσεχῆ Πέμπτην καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκδιδόμενον τακτικῶς κατὰ Πέμπτην καὶ Κυριακήν, ἀφοῦ ἡ μόνη μέχρι τοῦδε ἀνωμαλία περὶ τὴν ἔκδοσιν δὲν προέρχεται ἐξ αἰτίας μας.